

De parels staan tusschen de vrouwen.

Een hoestbui komt op, wurgend en hevig: 'Jacoba kom toch met de cape.'

'Bah!' zegt Sophia, 'quel linceul.'

Het zijn dan ook dagen, toch nachten om te stikken zijn dit.

Op den derden smoorheeten avond smeekt Sophia.

'Mitja, die lieve parels, geef ze mij, het is niet meer voor lang,' en ze strekt begeerig den ontvleesde hand met den ring van smaragd.

Onbewust streelt Mietje mama's souvenir en ze denkt: er zijn reeds groote zwakheden geweest; luxueuse zijden japonnen, kleine bijoux, doozen en doozen van de fijnste, meest ongezonde bonbons.

'Het is niet meer voor lang,' zegt de stem die breekt.

Mietje en de dienstbare Jacoba hebben slechts even te kijken: het is inderdaad niet meer voor lang; de stem die breekt komt uit een vreemd een ver land. Neen van deze aarde is Sophia niet meer, een elf uit droomensluiers geweven, droomensluiers die straks vaneen scheuren gaan.

'Mitja, ma toute chère, ik doe ze aan, alleen maar vannacht.'

Snakkend naar adem, krampachtig grijpt de zieke de armen der stoel.

Ze zwijgen de vrouwen; Mietje brengt het offer, heeft het offer gebracht. En dan is de goede nacht medeplichtig met Mietje, want in zijn donker snoert zij Sophia de parels om den schijn van een hals.

Dit is op Zondagavond geweest en in den nacht van Zondag op Maandag gaat Sophia van ons heen. Sophia heeft zich niet aan de afspraak gehouden, want niet de dood, de groote bevrijder haalde haar van ons weg. Neen, levend, met haar hoed en haar laarsjes, als een valsche Aziaat gluipt Sophia uit 't huis in de Koestraat.

Met de parels en midden in den nacht.

Om te sterven als een hond aan de berm van den weg.

Peter van Steen

KENTERING

(fragment)

Aan Frits en Bep de Haan

Reinier heeft een betrekking gevonden, een baantje als correspondent in de moderne talen op een kantoor in oliën, vetten en huiden, en hij woont